

[Landbrugsministeren.]

bringer os, end at lade dem udvikle sig og slå sig ned over hele landet. Også af hensyn til eksporten er en effektiv bekæmpelse af vigtighed.

Vi bør derfor fortsætte som hidtil med bekæmpelse af koloradobillen.

Man kunne spørge mig: hvad skal der nu ske med oldenborrebekæmpelsen, når den gamle lov falder bort? Hertil vil jeg svare, at bekæmpelsen — hvis man kan bruge det ord — efter den gamle oldenborrelov er helt forældet. Om den i de seneste år har haft nogen større betydning, er vel tvivlsomt, og på denne baggrund tror jeg, at det vil være rigtigst at se tiden an og prøve, om den enkelte ikke selv vil være i stand til at foretage bekæmpelsen, uden at staten behøver at være med. Hvis det senere viser sig, at den enkelte ikke kan klare bekæmpelsen på egen hånd, kan der naturligvis være tale om, at staten træder hjælpende til, og i så fald vil der være hjemmel i forslaget § 1.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg forslaget til vedtagelse i det høje ting.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om navngivning af fast ejendom*.

De nugældende lovregler om navngivning af fast ejendom findes — bortset fra spredte bestemmelser i lovene om firma, personnavne, aktieselskaber, varemærker m. v. — i plakat af 11. april 1821 og går i hovedsagen ud på, at der til forandring af en landejendoms navn kræves kongelig bevilling, der udfærdiges ad mandatum af landbrugsministeriet, som bl. a. påser, at ingen ejendom på samme egn allerede har det nye navn. Derimod sker den første navngivning af en ejendom alene ved tinglysning af deklaration herom, uden at der kræves nogen myndigheds godkendelse af navnet. Efter at det er blevet almindeligt at give større ejendomskomplekser i byerne navne, har der været fremsat ønske om, at disse navne bør kunne opnå beskyttelse mod at blive brugt til andre ejendomme i hvert fald i den udstrekning, hvor forveksling kan ske. På denne foranledning blev der den 17. december 1954 af statsministeriet nedsat et udvalg til overvejelse af spørgsmålet om, hvorvidt der burde søges

tilvejebragt regulerende bestemmelser med hensyn til navngivning af ejendomme. Til formand for udvalget udnævntes landsretssagfører, dr. jur. Axel H. Pedersen, og en række repræsentanter for de interesserede styrelser og organisationer har haft sæde i dette.

Udvalget har i februar 1956 afgivet betænkning indeholdende et forslag til lov om navngivning af fast ejendom, der er lagt til grund for det foreliggende lovforslag. Idet der i øvrigt angående enkeltheder henvises til lovforslaget med bemærkninger, skal jeg kort redegøre for hovedlinjerne i forslaget.

Dette tilsigter at skabe en orden, som ikke kræver noget nyt administrationsapparat, og som tilgodeser såvel det offentlige som de private ejeres interesser i bevarelse og beskyttelse af navne på ejendomme både på landet og i byerne.

Efter lovforslagets § 4, stk. 1, skal navn på fast ejendom kunne tinglyses, når der ved anmeldelsen medfølger en erklæring fra vedkommende kommunalbestyrelse om, at ejendommen inden lovens ikrafttræden har været kendt under det pågældende navn, eller om, at der ikke efter bestemmelserne i lovens § 1, stk. 1, kan rejses indvendinger imod navngivningen. De bestemmelser, der herved sigtes til, går bl. a. ud på, at en ejendom ikke kan få tillagt et navn, som i forvejen er navn på en anden fast ejendom i den pågældende egn af landet eller for større købstæders vedkommende inden for det pågældende byområde, og ej heller navne, som i forvejen er tillagt slotte, hovedgårde eller andre større ejendomme eller er benyttet ved navngivning af gader, kvarterer, parkanlæg m. v. inden for området. I forslaget § 1, stk. 2, indeholdes yderligere forbud mod, at der tillægges en fast ejendom et navn, hvori indgår et forbeholdt familienavn eller navnet på et aktieselskab, firma, varemærke eller lignende, medmindre ejendommens ejer er berettiget til navnet.

Tinglyste navne offentliggøres, og meddelse om tinglysningen skal indsendes til vedkommende matrikelmyndighed til notering.

Ændring af navn på fast ejendom kan i almindelighed ske, blot de i § 1 indeholdte beskyttelsesregler iagttages. For landejen-